

ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Μ. ΒΕΡΑΡΔ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΝΔΟΧΕΙΟΥ

Τὴν ἀλλόκοτη ἱστορία ποὺ θὰ σὰς διηγηθῶ μὲ τὴν ἀφηγήθη ἔδω καὶ λίγες μέρες ἕνας φίλος μου δικαστικός.

— Ἄω καὶ ἀγαθὸ χριόνια, μὴ εἶπε, μὲ εἶχε ἀσποχολήσει ἕνα τρομερὸ ἐγκλημα ποὺ ἐκείνη ἀναστατώνει ὅλη τὴν πόλι. Ἐνεκαλύφθησαν ὁμοσ πολὺ γρήγορα οἱ ἐνοχοί, ἐτελείωσε ἡ δίκη καὶ πῆρα ἕνα μῆνα ἄδεια ἀποφασισμένοι νὰ πάω ν' ἀναπαυθῶ λίγο στὴν ἐξοχή. Ἦ- δὲ ἄδεια νὰ πάω στὸ Σαντόν, μὰ μικρὴ καὶ ἡσυχὴ κορμόπολι ποῦνε χωμένη μὲσ' στὰ πράσινα δάση ποὺ σκεπάζουν τὶς ἀπέραντες πλα- γιές τῶν βουνῶν τῆς κεντρικῆς Γαλλίας.

Κάθε μέρα συνειθίζω νὰ κάνω ἕναν περίπατο στὸ δάσος, νὰ περπατῶ κάτ' ἀπὸ τὰ ἔλατα καὶ τὶς βαλανιδιές. Ὁδῆγός μου εἶχε μονάχα τὶς ψηλές κορυφές τῶν γύρω βουνῶν καὶ τόχαινε πολλὲς φορές, σ' αὐτοὺς τοὺς μακρυνούς μου περπατούς, νὰ χάνω ὁλότελο τὸ δρόμο καὶ νὰ γυρίζω στὸ ξενοδοχεῖο μου ἀργά τὴ νύχτα. Ἐπειτ' ἀπὸ πολλῶν ὥρων περιπλανήσεως.

Ἔτσι ἔτυχε κ' αὐτὴν τὴν ἡμέρα... Ἄπ' τὸ μεσημέρι εἶχα φύ- γει ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο μου κ' εἶχα προχωρήσει μὲσ' στὸ δάσος. Νὰ μὴ σὰς ἀπολλογῶ, κοντὰ στὸ δαλινοῦ ἔχασα τὸ δρόμο μου καὶ δὲν ἤξερα πειὰ ποὺ βρισκόμουνα. Τὰ δέντρα ἦταν τόσο πυκνά, ποὺ δὲν διέκρινε γύρω μου τίποτα. Ἀρχίσα ν' ἀνησυχοῦ καὶ προ- χαροσσοῦ μὲ τὴν ἐλπίδα πὸς ἴσως εὗρισκα κάποιον ἕνα ὄφιον, ἀπὸ τὸ ὅτιο θὰ μπορούσα νὰ ἰδῶ τὰ πόδια. Τέλος, κατὰ τὸ βράδυ, εἶδα καὶ τὰ δέντρα ν' ἀραιώνουν... Κι' ἄξαφνα δὲκρίνα, ἀνάμεσα στους κορμούς μὰ ἄσπρη λωρίδα. Ἦταν ἕνας δρόμος.

Ὁ δρόμος αὐτὸς περνοῦσε στὸ βάθος μὰς χαράδρας, ἀνάμεσα σὲ δύο ὄψαματα. Ἦταν ἀνηφορικός, καὶ πάλι τὸν ἔτρεχε ἕνα ρυάκι. Ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ ὑψώνοντο τὰ ψηλά δέν- τρα τοῦ δάσους.

Ὁ δρόμος αὐτὸς μὴ ἦταν ἐντελὸς ἀγνωστός. Μὴ ἔχοντας τίποτα καλύτερο νὰ κάνω, μὲ τὴν ἐλπίδα πὸς κάποιον θὰ ἔφθανα ἐπὶ τέλους, προχώ- ρησα λίγο. Δὲ θάχα περπατήσει πέντε λεπτά, ὅ- ταν ἄξαφνα εἶδα ἕνα στυλο ποιήγραφο ἀπάνω ὅτι ἡ πόλις ἀπέχει δέκα χιλιόμετρα!

Μὲ εἶχε ὁμοσ τόσο κουράσει ἡ ἀπογευματινὴ ἐξάσπρη πορεία μου καὶ πενοῦσα τόσο ποὺ ἐγκατέ- λειψα κάθε ἰδέα νὰ γυρίσω τὸ βράδυ στὸ ξενοδο- χεῖο μου, κ' ἀρχίσα νὰ σκεπταίμην ποῦ θὰ μπο- ρούσα νὰ βρῶ λίγο φαί κ' ἕνα καταφύγιο γιὰ τὴν νύχτα.

Αὐτὰ σκεπτόμουνα καθὼς προχωροῦσα, ὅταν ἄξαφνα εἶδα, σὲ λίγων μέτρων ἀπόστασι. ἕνα μο- ναχικὸ σπίτι. Μία παλιὰ καὶ ξηραμένη ἐπι- γραφή ἦταν κρεμασμένη πάνω ἀπ' τὴν πόρτα.

Πανδοχεῖον · Ἡ συνέντευξις τῶν φίλων.

Τρῶβῆσα κατὰ κει καὶ μιλῆκα μέλα. Βρέθηκα σ' ἕνα διαμέρισμα εὐρύχωρο, ἀλλὰ σκοτεινὸ καὶ πληκτικὸ. Στὸ βάθος, εἶδα τὸ νοικοκύρη. Ἦταν ἕνας ἄντρας ψη- λὸς καὶ μεγαλόσωμος, ἀσχημὸς καὶ κίτρινος στὸ πρόσωπο, μὲ χα- ρακτηριστικὰ ἀντιπαθητικὰ. Πιὸ πέρα, εἶδα τὴ γυναῖκα τὸν, μὴ κοντὴ γυναικοῦλα, μαυρὴ στὸ πρόσωπο, ἀλλοθίωρη καὶ κακονυ- μένη. Στὴ μέση τῆς κάμαρας κρεμάταν μὴ παλιὰ λάμπα τοῦ πετρελαίου, ποὺ κἀντινε καὶ φώτιζε ἀμυδρὰ τὸ δωμάτιο.

Ζήτησα νὰ μὴ δώσουν νὰ φάω κ' ἂν ἦταν δυνατό νὰ μὴ ἐτοιμάσουν κ' ἕνα δωμάτιο νὰ κοιμηθῶ. Νὰ μὴ σὰς τὰ πολυλο- γῶ, ἐνόσφ' ἔτρωγα τὸ φαί μου, ἕνα φαί ὅχι καὶ τόσο ἐκλεκτὸ, ὁ ξενοδόχος, μὲ κίτταξε ὁλοένα, περιέργω καὶ ἐξεταστικά.

Ἄφου ἀπόφαγα, ἡ γυναῖκα τὸν ἀνέλαβε νὰ μὲ δὴγησῆ στὴν κάμαρά μου, ἀδὴ μισοστὰ, ἐγὼ μὴ, περάσαμε ἀπὸνα στενὸ δάδρομο, ἀνεβήκαμε μὰ ἐτοιμορροπὴ σκάλα, καὶ μιλῆκαμε τέλος σὲ μὴ ἀπόμνηρ μικρὴ κάμαρα, ποὺ καθὼς· κατάλαβα ἦταν ἀκρι- βῶς ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ σταῦλο τοῦ Ἰσογείου...

Μόλις μιλῆκαμε μέσα, ἡ γυναῖκα μὴ ἄναψε ἕνα σπινθηροστέτο, μοῦνε κοληνύχτα κ' ἔτρυγε. Μόλις ἔμεινα μόνος μου, σκέψηκε πα- ράξενος ἀρχίσαν νὰ περνοῦν ἀπ' τὸ μπαλὸν μου κ' ἀρχίσα νὰ σι- σθάνωμαι κάποιον φόβο. Οἱ ἀνθρώποι αὐτοί, ποὺ θὰ κοιμώμουνα αὐτὴ τὴν βραδιά στὸ σπίτι τους, μὴ φάνηκαν ὅποια, μὲ δοκίμα- ναν καθ' ὅλον καλὴ ἐντύπασιν... τοὺς φοβόμουνα... Ἐξ οἰτίας τοῦ ἐπαγγέλματός μου, ἔχουν δὴ τόσα πολλά τὰ μάτια μου, ποὺ πάν- τοτε, σὲ τέτοιες περιστάσεις, βάζω στὸ νοῦ μου τὸ κακό, καὶ δι- αλιζῶ. Ἔτσι καὶ τὴρα σκεπτόμουνα πὸς βρισκόμουνα μόνος μου, ὅποια, στὸ ὅποιο τὸ ξενοδοχεῖο, μὲσ' στὴν καρδιά τοῦ δά- σους... Σὲ τέτοιες περιστάσεις συνειθίζω νὰ λαμβάνω ὅλα τὰ δυ- νατὰ προφυλακτικὰ μέτρα.

Ἄφου λοιπὸν ἔβηγα καὶ διπλοκλειδωσα τὴν πόρτα, ἔκανα ἕνα γύρο στὸ πενιχρὸ δωμάτιο. Εἶδα τότε, στὸ βάθος, κρυμμένη πίσω ἀπὸ μὴ κορυτταῖνα μὴ μικρὴ πορτοῦλα. Εἶχε ἕνα πόμολο σκέτο, χωρὶς κλειδιά. Ἐπεία στὸ πόμολο καὶ τῶστροψο. Ἦ πόρτα ἄ- νοιγε πρὸς τὰ μέσα καὶ συγκλονοῦσε ἀπ' εὐθείας, μὲ μὴ στενὴ καὶ κατασκό- τεινη σκάλα, ποὺ δὲν μπο- ροῦσα νὰ ἰδῶ ποῦ ὡδήγοῦ- σε καὶ φαίνο-

ταν σὺν νὰ κατεβαίνη καὶ νὰ χάνεται στὸ κενό... Κῦτταξα τότε γύρω μου στὴν κάμαρα. Τὰ μόνια ἐπιπλα ἦταν τὸ κρεβάτι, δύο καρέκλες κ' ἕνα τραπέζι, ἕνα σεντόνι, κ' ἕνα ἔδρανο νιτῆρα. Πῆρα λοιπὸν τὸ τραπέζι καὶ τὴν μὴ καρέκλα καὶ τὰ βιβλία μισο- στὰ στὴν πόρτα. Ἔτσι, σκέφτηκα, ἂν ἀνεβῆ κανεὶς ἀπὸ τούτῃ τὴ σκάλα, δὲ θὰ μποροῦν ν' ἀνοίξῃ καὶ νὰ μὴ μέσα χωρὶς νὰ κἀνη κρότος...

Πῆγα τότε ἴσα στὸ κρεβάτι μου, γυθῆκα καὶ ἐπιβόληκα. Ἦμουνα κουρασμένος, κ' ὁ βίανος μὲ πῆρε ἀμέσως.

Ἄξαφνα ὁμοσ, ξύπνησα τρομαγμένος. Μοῦ φάνηκε πὸς κά- ποιος εἶχε σπρώξει τὴν πορτοῦλα, πὸς τὸ τραπέζι καὶ τὴν καρέ- κλα ποῦχα βάλῃ ἐκεὶ τρέξανε βαρεῖα. Νόμισα ἐπίσης πὸς εἶδα φῶς σὲς χαραματιές τῆς πόρτας αὐτῆς. Πετᾶχτηκα λοιπὸν ἀπάνω καὶ φράναξα:

— Ποὺς εἶνε;

Τίποτα... Σιωπὴ καὶ σκοτιάδι... Καμμιὰ φωνὴ δὲν ἀπήνησε, κανένας κρότος δὲν ἀκούστηκε.

— Ὄνερω θὰ εἶδα, εἶπα ἔσα μου. Πλάγιασα πάλι, καὶ προ- σπάθησα νὰ ξανακοιμηθῶ.

Τὸ παράξενο ὁμοσ ἀπὸ περιστάτικὸ μὲ εἶχε τρομάξει πολὺ. Ἦμεινα λοιπὸν ἀίπνος, κ' ἐνοιώθη ἕνα φέβο παρόξενο, ἕνα αἰσθημα τῶμον ἀόριστο καὶ παράδοξο. Τέλος, ἀργότερα, ἡ κου- ρασή μου ὑπερίσχυσε. καὶ μὲ πῆρε ὁ ἴπνος. Εἶδα τότε ἕνα δεινοφ...

Μοῦ φάνηκε πὸς στεκόμουνα σ' αὐτὴν τὴν κάμαρα, σὲ μὴ γωνία, ντυμένος καὶ πὸς στὸ κρεβάτι ἦταν ξαπλωμένος ἕνας ἄλ- λος, ἕνας ἄγνωστος. Εἶδα τότε σὲ λίγο τὴν πορτοῦλα ν' ἀνοίγη σιγὰ-σιγὰ. Μπῆκε μέσα πρῶτος ὁ ξενοδόχος, κ' ἕνα μολὴν μαχαίρι στὸ χροί. Ἀπὸ πίσω, τὸν ἀκολουθοῦσε ἡ γυναῖκα τὸν. Αὐτὴ στάθηκε στὸν κατόφρι τῆς πορτοῦλας...

Ὁ ἄντρας τῆς προχώρησε κατὰ τὸ κρεβάτι... Ἦ γυναῖκα σκέπασε μὲ τὸ χροί τῆς τὸ φῶς, γιὰ νὰ μὴ ξυπνήσῃ ἔδεινος ποὺ κοιμόταν. Πρωτο- ρώνησε στὰ νύχια, ὁ ξενοδόχος ἔφτασε στὸ κρεβ- βᾶτι, ὅπως εἶπε πρὸς τὸ μαχαίρι, καὶ τῶσως πολ- λές φορές βραχνὰ μὲσ' στὸ στήθος τοῦ κοιμοῦ- νου. Ἐπειτὰ ἔκανε νόημα τῆς γυναίκας τοῦ, κ' αὐτὴ προχώρησε μέσα. Ἐπεία κ' ὁ ξενοδόχος τὸ πτόμα ἀπὸ τοὺς ὄφους, ἡ γυναῖκα τοῦ ἀπ' τὰ πόδια, καὶ τὸ πῆραν κ' ἔφυγαν, ἀπὸ κει ποῦ- χα ἔρθει. Θυμάμαι καὶ μὴ παράξενη λεπτομέ- ρεια: ὁ ξενοδόχος βραστοῦσε τότε τὸ πτόμα καὶ μὲ τὰ δύο του χροί. καὶ τὸ φανέρει τὸ κρατούσε μὲ τὰ δόντια, ἀπ' τὸν κροίκο...

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, ξύπνησα πάλι μὲ τῶμο καὶ ταραχὴ, μὲ τὸ μέτωπο βρεμμένο, γεμάτο κροῦν ἰδρώτα. Ἰδα τότε πὸς εἶχε κατὰ ξημερῶσει καὶ ὁ ἥλιος εἶχε βγεῖ πρὸ πολλοῦ. Σηκώθηκα καὶ νύ- θηκα. Ἀφίνοντας τὸ πανδοχεῖο αὐτὸ, ἐνοιώθη ἕνα εὐχάριστο ἀ- σθημα ἐλευθερίας, σὺν νύββιαν ἀπὸ μὴ φυλακί, ἀπὸ ἕνα τάφο. Κι' ἀνέπνεα κ' ἀπόλαυση, ἔνω περπατοῦσα μὲ γρήγορο βῆμα στὸν ἐξοχικὸ δρόμο, τὸν καθαρὸ ἀέρα τοῦ δάσους.

Πέρασα καιρὸς, εἶχα πειὰ σχεδὸ ἔχασει τὴν περιπέτειά μου αὐτὴ, ὅταν τέλος, τρία χροῖνα ἀργότερα, διάβασα σὲ μὴ ἐ- φημερίδα μὴ εἰδηση ποῦγραψε πάνω - γάτω τὰ ἔξης:

Ἐξοχικὸς δὲ πληθυσμὸς τῆς μικρῆς κομποπόλεως Σαντόν εἶνε ἀνάστατος ἐξ οἰτίας τῆς αἰρηνοδίας καὶ ἀνεξήγητου ἔξαφ- νίσσεως τοῦ δικηγόρου κ. Βίκτωρος Ἀργῶ. Ὁ Βίκτωρ Ἀργῶ, περὸ ὅτιο ἡμερῶν, ἀνεχώρησε διὰ νὰ κληρονομήσῃ τὸ δάσος καὶ δὲν ἐπανῆλθεν εἰστέι εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ὅπου ἦτο πρὸ μῆνος ἐγκαταστημένος.

Ἡ ὑπόθεσις παραμένει σκοτεινὴ. Οὐδὲν βέβαιον δύναιτα νὰ λεχθῇ, οὐδεμὴν ἐξήγησις φαίνεται πιθανή.

Δὲν ἔξωφ γιατι, μόλις διάβασα τὴν σύντομη αὐτὴ εἰδηση, θυμή- θηκα τὴν περιπέτειά μου ἐκεῖνη τὸ Σαντόν, στὸ πανδοχεῖο τοῦ δάσους...

Πολὺ πὸ μεγαλὴ ὁμοσ ἦταν ἡ ἐκπλήξις μου, ὅταν, λίγες μέ- ρες ἀργότερα, διάβασα, στὴν ἰδια ἐφημερίδα:

Τὸ μοτηριον τῆς ἔξαφνίσσεως τοῦ δικηγόρου κ. Βίκτω- ρος Ἀργῶ ἀρχειται ἀμυδρῶς φωτιζόμενον. Κατ' ἄσφα- λεις πληροφορίας, τὴν 24 ἑπτοχίους, ὁ ἔξαφνι-θεις ἔδραθη ὑπὸ τινος χωρικοῦ εἰσερχόμενος εἰς τὸ πανδοχεῖον. Ἡ συνέν- τευξις τῶν φίλων, κείμενον πλησιον τῆς δημοσίας ὁδοῦ τῆς ἀγούσις εἰς Σαντόν καὶ πορὰ τὸ δέκατον αὐτῆς χιλιόμετρον. Λέ- γεται ὅτι ἐσκόπευε νὰ διανικητεῖσθαι ἐκεῖ. Ἐν τούτοις ὁ ἰδιο- κτήτης τοῦ πανδοχεῖου, ἐνθροῦσε κακῆς φήμης καὶ ὑπόπτον διαγωγῆς, εἶχε τῆρῆσει σιγὴν σχετικῶς μὲ τὸ περιστατικὸν αὐτό. Ἐρωτηθεὶς ἤδη, εἰδήλωσεν ὅτι ὁ ἕνιος ἐδείκνυσε πράγματι ἐκεῖ, ἀνεχώρησεν ὁμοσ μετ' ὀλίγων. Παρὰ τὴν βιββαίωσιν ὁμοσ τούτῃ, φήμα παρὰ ὁδοῖς κυκλο- φοροῦν ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ τὰ περι- χωρα. Γίνε-

ται λόγος δι' έτερον τινα ταξειδιώτην, "Αγγλον τήν καταγωγήν, όστις εξηφανίσθη επί της στο αυτό μέρος, περί εξαιτίας. Έξ άλλου, μια δωδεκάετις κορσική, κόρη ποιμένου; της περιφέρειας, άνέφερε εις τούς γονείς της δι, ειδη, τήν 26 τρέχοντος, περί το έσπέρας, τήν σύζυγον του ύπόπτου ξενοδόχου βαστάζουσαν δεκα έξι κλισοσκεπαζόμενον φερόντων μεγάλως κηλίδας αίματος, όπερ έβρισκον εντός παρακειμένου έλους, εύρισκομένου εις τό πυκνότερον μέρος του όίσουσις.

Δέν μορσάω τότε να κρατηθώ. Μέσα μου, μά μυστηριώδης φωνή μουλάει πώς έκείνη που νευρέθηκα πρό τριών χρόνων στο πανδοχείο ελχαν κομβεί τώρα στην πραγματικότητα. Μία άκαταθέσιμη έπιθυμία να τιμωρήσω τους ένόχους μ'έπισσε, κι' άποράσισα άμέσως να πάω έκει. Καί πήγα. Με μεγάλη μου χαρά, έμαθα όταν έφτασα πώς ο άνακριτής ήταν ένας πολίος μου γνώριμος και φίλος. Έτυχε να φτάσω στο γραφείο του τήν ήμερα ακριβώς που έπρόκειτο να εξετασθή ή γυναίκα του ξενοδόχου. Καί τόν παρακάλεσα να μου επιτρέψη να είμαι κι' έγώ παρών τήν ώρα που θα κατέθετε...

Ο φίλος μου εξεπλάγη με τήν έπιθυμία μου, δέν έφερε όμως καμιά αντίρρηση, κι' έτσι έμεινα έκει. "Όταν τήν έφεραν μέσα, είδα δι, ή γυναίκα δέν με γνώρισε. Ούτε καν έδωσε κομβεί σήμασία στην παρουσία μου. Στήν κατάθεσή της, ή ξενοδόχος ειπε δι, πράγματι, ένας ταξειδιώτης, που κά ιδιαιτέρως του χαρακτηριστικά έμοιαζαν μ' αυτόν που ελεγαν πώς; ειχε ο εξαφανισθείς δικηγόρος Βίκτωρ Άρνώ, ειχε έρθει το βράδυ στις 24 Δεκεμβρίου στο πανδοχείο τους. Δέν ειχε μείνει όμως; τή νύχτα έκει. Άλλοι, προσέθεσε ή ξενοδόχος, το πανδοχείο δέν έχει παρά δύο μονάχα δωμάτια ύπνου. Καί στις δύο αυτές κάμφορες ειχαν κοιμηθή αυτή τή νύχτα δύο ξυλοκόποι, που ειχαν έρθη κι' αυτοί ως μάρτυρες και τό ειχαν έπιβεβαιώσει κι' οι ίδιοι αυτός...

Στό σημείο αυτό τή δέικομα άπότομα και ρώτησα : — Κι' ή άλλη κάμορα, πάνω από τό σταύλο ; — Η γυναίκα ταράχτηκε. Με κύτταξε, και κατάλαβα τότε πώς; με γνώρισε άμέσως. — Στην άλλη... τραύλισε χλωμάζοντας ή γυναίκα, κοιμώμουν γώ με τόν άντρα μου... — "Όχι ! τή δέικομα πάλι. Στην κάμορα αυτή, δέν κοιμηθήκατε τή βραδυά εκείνη έσως; Στήν κάμορα αυτή, βάλαιτε να κοιμηθή ή ο δικηγόρος Βίκτωρ Άρνώ ! Καί τόν έσκοτώσατε για να τόν ληστήσετε !

Κι' με μά άπόλυτη πεποίθηση, εξακολούθησα : — Άρα προχώρησε ή νύχτα, μπήκατε μέσα, ο άντρας σου μπροστά, έσυ πίσω, από τή μικρή πορτούλα. Έσυ κρατούσες ένα φανάρι, και σκεπάζεις τό φως με τό χέρι σου, για να μήν έσπληνη ο άνθρώπος; που κοιμότανε. Ο άντρας σου κρατούσε ένα μαζού μαχαίρι. Ένώ στεκόσουνα σύ στο κατέβη, αυτός πήγε και σκότωσε τόν κοιμώμενο, κι' έπειτα σήδουαν νόημα να πάς κοντά...

Δηγηθήκα δηλαδή τό τρομαχτικό μου όνειρο τής βραδυά εκείνης; Ο φίλος μου μ' άκούσε καιάλλήλως... Η γυναίκα έστρεψε. Με όρδηναιτα μάτια, μ' άνοιχό τό στόμα, με κύτταξε σαν άσπασβολομένη. Δέν έφερε καμιά αντίρρηση, δέν μορσάε ν' άφρώση λέει.

— Ναι, εξηκολούθησα έγώ. Πήρατε έπειτα τό πτώμα—ο άντρας σου τώπιασε άπ' τούς ώμους, έσύ άπ' τά πόδια, — τό σημάδι, και τό κατεβάζατε άπ' τήν ίδια ακάλυ ποίγατε άνεβείτε. Σ' αυτό τό μεταξύ, έδωσατε στον άντρα σου τό φανάρι, κι' αυτός τό βαστούσε με τά δόντια του...

Τότε πειρά, ή γυναίκα, χλωμή σαν τή κερι, τρέμοντας από πάνα ως κάτω, άνίκανη πειρά να ύποκριθή. έτραύλισε : — Τά είδατε λοιπόν όλα ;

Δέν ειπε τίποτ' άλλο. — Όταν λίγη ώρα άργότερα, ο φίλος μου άνέκρινε τόν ξενοδόχο, και τού τ' άνέφερε όλα αυτά, νόμιος πώς τόν ειχε προδώσει ή γυναίκα του. Πρόφερε μια φρικτή βλαστήμια, κι' ειπε τριζόντας τά δόντια : — Ά, θά μου τό πληρώσω αυτό...

Στό σταύλο του πανδοχείου, όπου έγινε τήν άλλη μέρα έρευνα κάτω άπόνα μεγάλο σωρό κοριάζ, βρέθηκε τώ πτώμα του δυστυχημένου δικηγόρου, με πέντε τραύματα σιέλτους στην καρδιά... Καί δίπλα του, κόκκιλα ανθρώπου, που πολύ πιθανόν ν' άνήκαν στον Άγγλο, πούχε εξαφανιστεί κι' αυτός έτσι μυστηριώδως και άνεξηγήχα έξη χρόνια προητέρα...

Μετρφ. Σταδ.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΑΡΑΒΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Έκεινος που δέν έχει ύπομονή ν' άκούση ένα λόγο, θά βρεθθί πολύ γρήγορα, στη δυσάρεστη θέση ν' άκούση πολλά λόγια. — Η δυσκολίες περνούν μόνον με τήν ύπομονή. — Πολύ σπάνια ένας ύπομονητικός άνθρωπος δέν πιτυχαίνει έκαινο που ζητάει. — Ένας άνθρωπος που εύχαριστιέται με τό λίγο εινε βασιλιάς στη ζωή του. — Αν δέν μορσάει να έχρη έκείνο που έπιθυμεις, μείνε εύχαριστημένος με έκείνο όπου έχεις.

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

(Άπό τά σατυρικά φύλλα όλου του κόσμου)

Γίνεσαι ή δίκη ενός κибηλοποιού και εξετάζεται ως μάρτυς ένας φτωχός λόγιος. — Γνωρίζετε τόν κατηγορούμενον που έπλαστογράφησε τά χιλιοφραγκα ; τόν ρωτούν. — Τόν κατηγορούμενον τόν γνωρίζω, τά... χιλιοφραγκα όμως δέν τά έγνώρισα ποτέ μου, κύριε πρόεδρος !...

— Χλωροφορμίζετε τούς πελάτας σας, πριν να τούς βγάλετε τά δόντια : — Ο ίδιονοιατρός : — "Όχι...χάνουν μόνον τους τας αισθήσεις τους !...

Η κυρία (συλλαμβάνουσα τήν νέαν ύπερτίραν διαβάζουσαν) : — Άλλά, Μαρία, δέν μπορείς να διαβάζεις και να προσέχης συγχρόνως τό παιδί. — Μη σέ νοιάζει, κυρία. Το παιδί δέν μ' ένοχλεί διόλου !

Νεωτεριστικό τέλος για παραμύθι : — «...Τότε έδωσαν ο Βασίλης στον πρίγκηπα τήν πριγκήπισσα και ο γάμος έγινε στο παλάτι με πομπή και μεγαλοπρέπεια. Καί αν δέν απέθαναν, ζούν ακόμη σήμερα—άλλά κατά πάσαν πιθανότητα, χωρισμένοι !...»

Έκείνη—Μπορώ να βασισθώ στη μυστικότητα σας ; — Έκεινος—Έννοια σας. Έγώ είμαι τάφος. Τάχα ψήσι με τή φίλη σας, τή Βέρθα, και κανεις δέν έμαθε ποτέ τίποτε.

Η Μία :—Ο άνδρας μου τρελαίνεται για τή μουσική. Όταν θέλω κάτι άπ' αυτόν, του παίζω ένα κομμάτι που άγαπάει και έχω άμέσως τό ποθούμενον. — Η Άλλη :—Ο δικός μου εινε πολύ πολύ εύαίσθητος. Άρκει να πάω να καθήσω στο πιάνο και...με ρωτάει άμέσως τι θέλω να μου έπαιρά.

Σε μά κοσμοπλημίμα, μέσα στο τραμ : — "Όχι ! Δημητρώ ! Μ' έσώμψησ κάποιος !... — Βρε, τόν κακομοίρη ! — !!! !

Η μοντέρνα ύπερτίρα : — Όστε Μαρία, σε έπισκέπτεται ένας λοχίας στην κουζίνα ; — Με συγχωρείτε, κυρία, στο...σαλόνι θέλετε να ήπτε...

— Αυτό τό ψάρι που μου έσεβήσατε δέν μπορώ να τό φάω. Καλέστε τόν διευθυντή του έστιατοριου. — Περιστόν, κύριε. Ούς αυτός δέν θά...δεχθί να τό φάμ.

Μεταξύ μαθητών : — Τι κρίμα που ο Μέγας Άλέξανδρος δέν γεννήθηκε στη Σάτηρ ! — Μήπως εισαι από τή Σάτηρ ; — "Όχι, αλλά τόν έκθεση μου έγγραφα δι, γεννήθηκε έκει.

Μεταξύ σωφέρ : — Έγώ που με βλέπεις, έκαμα δυο μήνες στη φυλακή, επειδή...δέν άνέπτυξα πολλή ταχύτητα. — Θέλεις να πής, επειδή άνέπτυξες πολλή ταχύτητα. — "Όχι. Είχα κλέψει ένα αυτοκίνητο και δέν έπρόφτασα να φύγω !

— Δεσποινίς, μου επιτρέπετε να σας προσφέρω τόν βραχιόνά μου; — Λυπόναι, αλλά θά πάω τόν βραχιόνα μόνον έκείνου που θά μου προσφέρει και τήν χείρα του !...

Μεταξύ δασκάλων : — Η σουηδική γυμναστική εινε άπαραίτητη για τή διατήρηση τής ύγείας μας. — Καί όμως οι πρόγονοί μας δέν τήν έγνώριζαν τή γυμναστική αυτή. — Γι' αυτό ακριβώς πέθαναν όλοι !

Η κυρία μπαίνει τό μεσημέρι στην κουζίνα και βλέπει τήν ύπερτίρα τής νά πλένη τά πόδια της. — Τι σοφία να πλύνης μεσημεριανά τα πόδια σου ; — Κυρία, θά πάω σήμερα...να φωτογραφιστώ !

Μεταξύ προκοιθητών : — Τι πρόδοος ! Έχουμε πνεύμα άκαπνο και άφλογο, όμάςια χωρίς όλογα, τηλεγράφο χωρίς σύμα...Τι άλλο θέλουμε για να ειμαστε εύχαριστημένοι ; — Προϊκα...χωρίς σύζυγο !... Ο Κατεφυγμένος

